

Τοῦ Στεφανίδη σχήματα, Ὅμηρου ἐξηγήσεις,
καὶ τῆς Ῥοζοῦς συγκρίσεις καὶ ὀλίγαι διαχύσεις.

Ὅλιγος κοτσαμπασισμός καὶ πόζα Χαριλάου,
τρομακτικὴ διάσπασις τῆς μύτης τοῦ Ἀφ' ἑνὸς,
λύσσα, κουνήματα, θυμὸς τοῦ τρυφεροῦ Κολάου,
καὶ λόγοι ἐνεργητικοὶ γιὰ ὅλους σὰν βεβέντι.
Ἐπὶ Χράπα Χράπα ἔφοδοι καὶ χαστουκισμοὶ καμπόσαις,
τῶν Ἡμετέρων κινήσεις καὶ νέφτι εἰς τῆς γλώσσας.

Τοῦ γιδοπνίκτη Καλλιγᾶ χιλιάδες καλαμπούρια,
τοῦ Ζηνοπούλου τίναγμα καὶ ἀφηνιασμός,
ξενύκτισμα, ξεθέωμα, τυρί, ξερὰ κολουρία,
ζέστη, σκπίλα, ἴδρωτας, βροντὴ καὶ χαλασμός.
Ἀντικοπλίτευσις σαχλὴ, ἀμαρτωλὴ καὶ κρύα,
καὶ ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς βουλῆς δειλὴ λιποταξία.

Καὶ τώρα ξεκουμπίζονται τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες
μὲ μούτρα μαχμουρλίδικα καὶ μάτια νυσταγμένα,
καὶ οἱ κλητῆρες τῆς βουλῆς σκουπίζουν μ' ἄλλαις λέραις
καὶ κατηγορητήρια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ριγμένα.
Καὶ φεύγουν οἱ ἔνοχοι μὲ γέλοια καὶ ἐλπίδες,
χωρὶς νὰ βλέπουν οἱ τυφλοὶ τῆς μαύρης τῶν κηλίδες.

Γελᾶτε, ξεφαντόνετε, ἀλλ' ὅσο ἀπομένει
ἡ μαύρη καταδίκη σας καὶ μέσα ὅτ' αὐτὸ σκουπίδια,
θὰ φαίνεσθε ὅτ' αὐτὰ μάτια μας καταστιγματισμένοι
μὲ ὅσα καὶ ἂν βάλλετε ὅτ' αὐτὴ μούρη σας φτιασίδια.
Ἀλλ' ἂν τὴν καταδίκη σας γυρεύατε μονάχοι,
πιο ἐλαφρὸ θὰ σέρνατε τὸ ἐγκλημα ὅτ' αὐτὴ ῥάχη.

Ποῖος ἔμπαινε καὶ ποῖος ἐβγαίνει ἐκ τοῦ δεῖνα καὶ τοῦ
τάδε τὸ σπῖτι ἦσαν ὅλα γνωστὰ εἰς τε τὴν κυβέρνησιν
καὶ τὸν Ὁθωνα.

Καίτοι ὁ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ στρατὸς μάλιστα ἐπῆρκει
πρὸς συντήρησιν τῆς τάξεως, ἐν τούτοις ἐπειγόντως πα-
ρασκευασθέντες 150 στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ, 40 χωρο-
φύλακες καὶ 30 ἄτακτοι Μακεδόνες, τοῦ σχοινοῦ καὶ
τοῦ παλουκιοῦ, ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν σφόδρα
βασιλικῶν, Δ. Τσίρου καὶ Δ. Χρυσοβέργη, καὶ ἐπιβιβα-
σθέντες ἐπὶ τῆς γρεγάδας ἡ τοῦ ἀτμοδρόμωνος Ἀμαλία,
ἀπέπλευσαν εἰς Σύρον.

(Ἔπεται συνέχεια)

Παληάνθρωπος.

Σιγὴ βαθρὰ μὲς ὅτ' αὐτὴ βουλὴ, καὶ νά! ἀπ' τὸ ταβάνι
ἡ δόξα μὲ Πλακιώτικης χονδρογαϊδάρας σχῆμα,
στεφανωμένη ἔρχεται μὲ γρασιδιῶν στεφάνι,
καὶ γαϊδουράγκαθα σκορπᾷ τριγύρω εἰς τὸ βῆμα.
Κι' ἐγὼ εἰς τὸ σαμάρι τῆς ἀνάποδα καββάλα,
Σικτῆρ, φωνάζω, βουλευταὶ, ἀπ' τῆς βουλῆς τῇ σάλα.

Souris.

ΤΑ ΛΟΙΠΑ

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ κυρία Α. . . ;

— Αἶ, ἔτσι καὶ ἔτσι.

— Δὲν εἶσαι ἐμπειρογνώμων· ἐγὼ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε
ὥραιότερα ἀπ' ὅ, τι φαίνεται, διότι κυρίως τὰ θέλητρα
αὐτῆς δὲν συνίστανται εἰς ὅ, τι δεικνύει, ἀλλ' εἰς τὰ
λοιπά.

— Τὰ λοιπά ; καὶ τὰ ξεύρεις σὺ τὰ λοιπά ;

— Βεβαίως.

— Καὶ ἀκόμη στέκεις καὶ δὲν μοῦ διηγείσαι πῶς τὰ
ἔμαθες αὐτὰ τὰ λοιπά ;

— Νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸ πῶς. Πρὸ τίνος καιροῦ συνει-
θίζομεν νὰ συνερχόμεθα τὰς ἐσπέρας τρεῖς τέσσαρες φί-
λοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀριστείδου. Τὸ καλοκαίρι, τὸ
παράθυρον ἔμενεν ἀνοιχτόν, ἡμεῖς δὲ ἐξηπλωμένοι, ἄλλοι
ἐπὶ τοῦ καναπέ καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐρροφῶμεν τὸ
σιγάρον μας, καὶ συνομιλοῦμεν. Μίαν ἐσπέραν, ἐν ᾧ ὁ
μιλούσαμεν δὲν ἐνθυμούμαι περὶ τίνος, ἡκούσαμεν αἰφνης
φθόγγους κλειδοκυμβάλου, καὶ μετ' ὀλίγον φωνὴν δυνα-
τὴν μᾶλλον ἢ ἁρμονικὴν συνοδεύουσαν αὐτούς.

— Ἠλλάξε τὴν ὥρα τῆς φαίνεται, εἶπεν ὁ Ἀριστεί-
δης, βλέπων πρὸς ἐν τῶν παραθύρων τῆς ἀντικρυνῆς οἰ-
κίας.

— Ποῖος ἠλλάξε τὴν ὥρα του, Ἀριστείδη ;

— Ἡ γειτόνισσά μου, βρεῖ ἀδελφέ. Εἶδες φωνάρα ποῦ
σοῦ τὴν ἔχει; Συνήθως τραγουδεῖ τὸ πρωί, καὶ μ' ἀρέσει
πιο πολὺ, γιατί τότε κάμνω τὸν περίπατόν μου.

Ὁρμεφυτῶς ἔστρεψα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸ φω-
τισμένον παράθυρον, καὶ διὰ μέσου τοῦ καταβιβασμένου
παραπετάσματος διέκρινα ἀρετὰ καλὰ γυναῖκα λευχει-
μονούσαν, ἔχουσαν λυτὴν τὴν κόμην, κρούουσαν τὸ κλει-
δοκύμβαλόν της καὶ τραγουδοῦσαν ὡς νὰ ἦτο βεβαία ὅτι
οὐδεὶς τὴν ἐβλεπεν, οὐδεὶς τὴν ἤκουε.

Τὸ ἄσμα μοὶ ἐφάνη μέτριον, ἀλλ' ἡ αἰδὸς μὲ τὴν ἀ-
τημέλητον ἐκείνην νυκτερινὴν ἐνδυμασίαν ἐκίνησε πολὺ
τὸ ἐνδιαφέρον μου.

— Κύριοι, λέγω πρὸς τοὺς φίλους μου, ὀπισθεν τοῦ
διαφανοῦς ἐκείνου παραπετάσματος, εἶνε μία ὥραία γυ-
ναῖκα. Σβύσατε τὰ σιγάρα σας, διότι τὸ φῶς τῶν εἰμπο-
ρεῖ νὰ προδώσῃ τὴν παρουσίαν μας, καὶ νὰ ταραξῇ τὴν
κυρίαν.

Ἀμέσως τὰ σιγάρα ἐσβέσθησαν, ἐκλείσκαμεν μάλιστα
καὶ τὸ παράθυρον σχεδὸν ἐντελῶς πρὸς περισσοτέραν
ἀσφάλειαν, καὶ ἤρχισαμεν νὰ κατασκοπεύωμεν.

Τὸ εἰξεύρω, ἦτον ὀλίγον ἀδιάκριτον αὐτὸ ποῦ ἐκάμνα-
μεν, ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους εἵμεθα νέοι ὅλοι μας καὶ ἔπειτα...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τὸ ἴδιον δὲν θὰ ἔκαμες καὶ
σὺ, ἀναγνώστα, ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μας;

Ὅταν τὸ ἄσμα ἐταλείωσεν ἡ αἰοὶδὸς ἐσηκώθη. Ἦτο ἀνυπόφορος ζέστη καὶ τὸ ἔνδυμά της ἦτο βεβαίως πολὺ ἐλαφρὸν, διότι τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου τὸ διεπέρα. Ἐπλησίατεν εἰς τὸν καθρέπτην καὶ μᾶς ἐφάνη ὅτι παρετήρει ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπόν της. Ἐπειτα ἀνύψωσε τὰς χεῖρας της καὶ εἰς τὴν πλήρη χάριτος ταύτην κίνησιν, τὸ μανῆκι της, τὸ ὁποῖον ἦτο ξεκούμβωτο καὶ πολὺ φαρδύ, ἐγλίστρησεν ἀπὸ τὸν ὠραῖον καὶ παχουλὸν βραχίονά της, ὅστις ἐνεφανίσθη αἶφνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐν προκλητικῇ γυμνότητι.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἀριστείδης, μόλις καταστέλλων κραυγὴν θαυμασμοῦ.

Τότε ἡ κυρία ἐπίασε μὲ τὰς δύο της χεῖρας τὴν κόμην της, ἥτις κατέπιπτεν ἄφθονος καὶ μακρὰ καὶ τὴν συνέστρεψεν, ὅπως αἱ πλύντριαι τὰ ὑγρὰ ἀσπρόρουχα. Ἡ κεφαλὴ της τὴν ὁποίαν ἐβλέπομεν κατὰ κρόταφον, ἐκλινεν ὀλίγον πρὸς τὰ ἐμπρός· ἐπειδὴ δὲ οἱ ὅμοί της, ἐνεκα τῆς κινήσεως τῶν χειρῶν της ἐπιπτον πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ στήθος αὐτῆς διεγράφετο μᾶλλον προεξέχον· καὶ πλούσιον.

— Πεντελήσιο μάρμαρο, παριανὸ μάρμαρο, Θεὰ Ἀφροδίτη! ἐφώναζεν ὁ Ἀριστείδης.

— Μὰ θὰ σωπάσης ἐπὶ τέλους; λυσσασμένε!

Φαίνεται πραγματικῶς ὅτι ἡ φλόξ τοῦ κηρίου της ἐνόησε πόσῃ εὐχαρίστησιν ἠσθάνομεθα, καὶ ἐφιλοτιμήθη καὶ αὐτὴ νὰ μᾶς προσφέρῃ τὰς ἐκδουλεύσεις της. Τὸ κηρίον ἦτο ὅπισθεν τῆς κυρίας, ἡ δὲ φλόξ του τοσοῦτον ἐπιτηδεύει ἐφώτιζε τὰ πράγματα, ὥστε τὸ μακρὸν ποδιῆρες λεπτούφαντον ἔνδυμα ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ἐλαφροὺς ἐκείνους ἀτμούς, τοὺς καλύπτοντας τὸν ὀρίζοντα δίχως νὰ τὸν σκεπάζουν. Μετ' ὀλίγον ἡ αἰοὶδὸς διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίνην της, ἐκάθηνεν ἐπὶ μικροῦ καὶ λίαν χαμηλοῦ τινοσ σκίμποδος, ὅπου ἐξηπλώθη ἐν ὅλῃ της τῇ ἀνέσει, καὶ ἔμεινε μερικὰς στιχμάς τὰς χεῖρας ἔχουσα συμπεπλεγμέναις ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας προτεταμένους· τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐσήμανε τὸ μεσονύκτιον· ἔπειτα ἔλαβε τὴν δεξιάν της κνήμην, καὶ τὴν ἀνύψωσεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, διεκρίναμεν δὲ ὅτι ἐφόρει κάλτσαις.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν παρεμέριζε τὸ παραπέτασμα τῆς κλίνης της καὶ ἡτοιμάζετο ἴσως νὰ πλαγιάσῃ, τὸ κηρίον ἐσβέσθη...

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς δέκα τὸ ἑσπέρας, εὐρέθημεν καὶ οἱ πέντε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀριστείδου, τέσσαρες δ' ἐξ ἡμῶν εἶχον καὶ διόπτρας εἰς τὰ θυλάκιά των. Ὅπως καὶ τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν, ἡ ὠραία γειτόνισά μας ἐκάθηνεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλόν της, ἔπειτα δ' ἤρχισε τὴν νυκτερινὴν της τοαλέταν. Ἡ αὐτὴ χάρις, τὸ αὐτὸ θέλητρον· ἀλλ' ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κρίσιμον στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν χθὲς εἶχε σβεσθῇ τὸ κηρίον, ἀναφρικασί τις μᾶς κατέλαβε. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἔτρεμον. Εὐτυχῶς, ἡ τύχη ἦτο ὑπὲρ ἡμῶν· τὸ κηρίον ἔμεινεν ἀνημμένον. Ἡ νεαρὰ γυνὴ τότε, διὰ τῆς θελκτικῆς της χειρὸς, ἥς εὐχερῶς διεκρίνομεν τὴν ἀβρότητα, ἐθώπευσε τὸ προσκεφάλαιόν της, τὸ ἐτοποθέτησε μὲ χιλίας περιποιήσεις, καὶ ἐφαίνετο ὡς κάτι νὰ τοῦ ἔλεγε.

Ἐπειτα ὑπανεγέρθη ἐπὶ τοῦ δεξιῦ της βραχίονος, ὅπως ὁ ἵπποκόμος ὅταν θέλῃ νὰ ἱππεύσῃ, καὶ εἶδομεν τὸ ἀριστερόν της γόνυ στίλβον καὶ λεῖον ὡς μάρμαρον, εἰσδύον ἐν τῇ κλίνῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐμφάνισις ὑπῆρξε ταχεῖα, ταχυτάτη, καὶ μόλις διεκρίναμεν τὴν παχουλὴν, τὴν λευκοτάτην ἐκείνην κνήμην, παλαίουςαν μὲ τὸ σινδόνι. Τὸ νυκτερινὸν ἔνδυμα, κυματίσαν ἐπὶ στιγμήν, ἐτενώθη

μετὰ δυνάμειος ὑπὸ τὰς ἀδαμάστους προσερχὰς τοῦ εὐμελεστάτου σώματος, ὅπως ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας τὸ ἱστίον ὀγκοῦται, τεντώνεται, ἀνθίσταται καὶ ὁμοιάζει πρὸς πελωρίαν σφαίραν ἐτοίμην νὰ διαρραγῇ. Τέλος τὰ πάντα διεδέχθη ἡ ἡσυχία· καὶ μόλις ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν ἓνα μικρὸ παιγνιδιάρικο καὶ τριανταφυλλένιο ποδαράκι, τὸ ὁποῖον μὴ νυστάζον, φαίνεται, ἐγύριζε ἀκόμῃ ἐξω καὶ ἔπαιζε μὲ τὴν ἀκραν τῆς σινδόνης.

Ἐκτοτε, ἤκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν ὅταν τοὺς ἠρώτων πῶς τοῖς ἐφαίνετο ἡ κυρία Α. . .

— Α! ἔτσι, κ' ἔτσι, τὸ πρόσωπόν της δὲν ἔχει κανονικὰ χαρακτηριστικά.

— Τὸ πρόσωπόν της, βέβαια· ἀπῆνταν ἐγὼ καὶ ἔπειτα ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου: Τὸ πρόσωπόν της ναί, δὲν εἶνε ὠραῖον, ἀλλὰ τὰ λοιπὰ!

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω ὑπὸ ἐχεμυθίαν, καὶ δὲν θὰ ἐβγοῦν ἀπὸ τὸ στόμα σου.

— Μὴ σὲ μέλη.

Μαργιόλος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Διὰ τῆς πλατείας τοῦ σεντάγματος διέρχεται νεαρὰ καὶ ὠραία γυνὴ μελανειμονούσα.

Κάποιος λέγει πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον:

— Δίχως ἄλλο χήρα· δὲν σοῦ φαίνεται ὠραῖο πρᾶγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς μιὰ νέα καὶ εὐμορφὴ χήρα νὰ περνᾷ ἀπὸ πλησίον σου;

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ πεποιθήσεως.

— Ὅχι· ὅμως τὴν δικήν του.

Προχθὲς ἠρώτων ἐξαστὲς κοράσιον πῶς τὸν λέγουν τὸν πατέρα της.

— Νὰ σὰς πῶ, ἀπαντᾷ τὸ κοράσιον, ὁ καθένας τὸν ὀνομάζει ὅπως θέλει.

Ὅταν εἴμεθα μόνοι ἡ μαμὰ τὸν λέγει: Ἀρέστη.

Ὅταν εἶνε καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι λέγει: σύζυγέ μου.

Ὁ θεὸς μου τὸν λέγει: φίλε μου.

Ὅταν ἡ μαμὰ εἶνε ἐξω ἡ γκυοβερνάντα μου τὸν λέγει: κακομαθμένε.

Ὅσοι ἐρχονται καὶ τὸν ζητοῦν τὸν λέγουν κύριε Βαρ. δούρη.

Μερικοὶ ἄλλοι τὸν λέγουν: κύριε εἰρηνοδίκη.

Ἐγὼ τὸν λέγω μπαμπά.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ

μὲ τὴν ὁποίαν ἐκλείσαν αἱ συνεδριάσεις τῆς βουλῆς ἡτό τι ἔξοχον. Καθ' ἣν στιγμήν χωρὶς πνεύμα ἐπολεμεῖτο δι' ἐνστάσεων μὴ ἀπαρτίας τὸ περὶ πνευματικῶν ποσῶν φορολογικὸν νομοσχέδιον, ὅπισθεν μιᾶς τῶν κολοσιαιῶν στηλῶν τοῦ βουλευτηρίου ὁ Καραπάνος καὶ ὁ Παχὺς, ἐρίσαντες ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως ἐνεκα ἀναφορᾶς τινοσ περὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος, ἀπεφάσισαν νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας. Καὶ παρατυχὼν ἐκεῖ ὁ κ. Ζυγομαλάς ἀνέστειλε μὲν τὴν ὁρμὴν τῶν βραχιόνων ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἐκάστου ἀφηνιάσασα ἐξετόξευε κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου του τὰς ἐξῆς μεγάλας ἀληθείας:

Παχὺς.— Ἀρχιληστή, ποῦ κατάκλειψες τὴν Τουρκιά! **Καραπάνος.**— Κλέφτη, ποῦ ἐλήστευες τὴν Ἑλλάδα!